

ᾨδὴ γιὰ πρώτην λειτουργίαν

Εἶπε μὲς τῇ σιωπῇ, ἀπὸ τὰ ὕψη ὁ Θεὸς τοῦ Σύμπαντος: «Ἄς γίνῃ ὁ ἥλιος» καὶ ἀπὸ φῶς ἐπλημύρῃσε τὰ ἀτελείωτα πλάτη στῇ παντοδύναμη διαταγῇ, φλογερός ὁ ἥλιος. Ἀφ' οὗτου στὸν κόσμον ἀχينوβολεῖ, ποῖο θαῦμα ὅμοιο μὲ τὰς λέξεις ἐκείνας εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος; Ὅργα στ' ἀμέτρητα διαστήματα πετάω ἀνέρα γιὰ νὰ ρωτήσω τοὺς αἰῶνας καὶ τὸ Σύμπαν.

Νὰ ὁ κόσμος! ὦ! στὰ προσεκτικὰ μάτια πόσα ἀντικείμενα μεγάλα, ἐξαισία ἀραδιάζονται τῶν περασμένων αἰώνων, ποῦ ἐνωμένα στὸ λογισμὸ μου λένε θαυμάσια πράγματα! Στῇ μυστικῇ ῥάβδῳ τὰ νερὰ ὑπντασώμενα ὑψώθησαν σὲ δύο τεῖχη καὶ ἐνθαρρυνόμενοι ἀπὸ τοῦ Φαραὼ τὰς κραυγὰς ἀπὸ τῇ μέσῃ ἐπέρασαν χιλιάδες πεζοί, χιλιάδες καβαλάρηδες.

Ἐπειτα τὰ τεῖχη, ποῦ ξάφνου σηκώθησαν στὸ μανισμένον λαὸ τὴν ταφὴν πρὶν τοῦ θανάτου ἔδωκαν, ἐνῶ στῇ βουῇ τοῦ κύματος ἤχολογοῦσαν οἱ ὕμνοι ποῦ ὁ Μωϋσῆς ἔψαλλε. Ἐκεῖ στὴν ἔρημον Ραφιδείμ, ὅπου στὸν ἥλιον δὲν χαμογελαῖ ποτὲ οὔτε χόρτο, οὔτε θυάκι, ὁ Ἑβραῖος ἀρχηγὸς ἀπὸ μία πέτρα ἔκαμε νὰ ἀναβλύσῃ ἄφθονο καθαρῶτατο νερὸ γιὰ τὸ παραπεσόντα Ἰσραηλῆτη.

Καὶ σὺ, ἥλιε, ποῦ ἀκολουθαῖς τὸν ἀπαρβίαστο δρόμο, ἐσταμάτισες στῇ λαλιᾷ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ εἶδες τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἀγριέψουν μὲ μανία μεγαλυτέρα γιὰ νὰ χτυπηθοῦνε μὲ τοὺς Ἀμαλοχίτας ἕως οὗ στὸ χαρούμενο στρατὸ νὰ ἀπλώσουν τὰ φτερούγια τῆς Νίκης καὶ στῇ νεκρικῇ χλωμάδᾳ τοῦ αἵματωμένου κάμπου, νὰ πέσῃ ἡ τρομερὴ αὐθάδεια τοῦ ἐχθροῦ.

Θαυμαστά ἔργα ποῦ σὲ μᾶς, στῇ σκιά τῶν αἰώνων ὑμνολογοῦν τῇ παντοδυναμίᾳ τοῦ Θεοῦ, ποῦ, ἐκεῖ ὅπου ὁ στοχασμὸς δὲν φθάνει, στέκει στὴν πολύβαθον ἄβυσσον. Στέκει! Ἀλλὰ στῇ μυστικῇ λαλιᾷ, ἀνοιξε ἅγιε λειτουργεῖ, τὰ δλόθερμα χεῖλη, καὶ ἀπὸ τὸν οὐράνιον θρόνον χωρὶς νὰ τὸν ἀφίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ αἰώνιου Πατέρα σὲ σένα θεὸν ἄρρη, στὸν ἅγιον Ἄρτο.

Ἄ! ποῖος τοῦ μεγάλου Μυστηρίου τὸν ἀκατάβλητο δεσμὸ μπορεῖ νὰ λύσῃ στὸν ἔκθαμβο συλλογισμὸ; Τὸν Θεὸν, τὸν δλόφωτο, θὰ ὑμνολογῶ μὲ τὸ χρυσοφτερούγισμα τοῦ

στίχου. Ἀλλὰ βλέπω στὰ πυκνὰ σκοτάδια ὠκεανὸ δῖχως σύνορα! Λάτρευε καὶ σιώπα. Ἐσιώπησαν καὶ ἐλάτρευσαν οἱ ἀπόστολοι μὲ εὐλάβεια ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς ἔδωκε τὸν ἑαυτοῦ.

Νά, δλα τὰ οὐράνια λημέρια διὰ μιᾶς κρύβουν ἓνα ὠκεανὸ ἀπὸ ἀνήσυχο φῶς, καὶ ἀδιάκοπος κρότος ἐγαίνει ὁμοιάζοντας μὲ φουσκοθαλασσιά, ποῦ δέρνει τοὺς βράχους.

Ἀμέτρητα πλήθη ἀγγέλων ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ τὰ μέρη κατέβησαν κάτω μὲ δλόχαρα κινήματα, καὶ τὴν ἔρημον γῆ ὅπου ἀναπαύονται ἐκεῖνοι ποῦ μᾶς ἀνοίγουν τὸ δρομὸ τῆς συμφορᾶς κατοίκησαν τρεχᾶτα καὶ μαζωμένα. Καὶ φλογισμένα στὴν ὄψι ἀπὸ οὐράνιο ζῆλο ὁμόφωνα μελωδοῦν τὸ θαῦμα ποῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔκαμε γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Κι' δλόθερμο γλυκοθύρυβο ἐπλήθαινε ἔλο καὶ περισσότερο καὶ οἱ οὐρανοὶ τὸ ἐσυμπλήρωναν καὶ ἡ σκόνῃ τῶν πρῶτων πατέρων μέσα στὸ σκότος τοῦ τάφου ἀναγαλλίασε.

Λειτουργεῖ θεόφοβε, ψάλλε τοῦ μυστηρίου τὰ λόγια, πρόσφερε τοῦ Χριστοῦ τὸ σῶμα στὸ Θεὸ, ποῦ γιὰ τὴν ἀγάπῃ του ἠμπόρεσε τὸ θρόνον τοῦ Αἰώνιου νὰ πλησιάσῃ τὸ πλάσμα, ποῦ δὲν ἠδυνήθησαν ζταν ποθώντας μεγαλειότητα δόξα οἱ ἀποστάτες τοῦ οὐρανοῦ, ἐμελετοῦσαν νὰ φθάσουν στὸ μεγάλο θρόνον καὶ μὲ τὸν Ὑψηλότατο νὰ μοιάσουν στῇ λάμπῃ καὶ στῇ δύνامي.

Γιὰ αὐτοὺς εἶναι τώρα βουβὴ ἡ παντοεινὴ ἀναγαλλίασις. Εἶναι βουβὴ. Καὶ δὲν θὰ ἰδοῦνε πειὰ τῇ σελήνῃ καὶ τῇ χαραυγῇ νὰ λαμπυρίζουν στὰ ἀθάνατα πόδια. Ἐνόησε ὁ Κύριος τῶν αἰώνων, στὸν ἀπρόσιτο θρόνον, ἀτάραχος τὸν δλέθριο λογισμὸ τῶν Ἀγγέλων.... Μόλις τὸ ἐνόησε ἀπὸ τὰ αἰθέρια λημέρια στῇ στιγμῇ τοὺς ἐβύθισε στὴν ἄβυσσον.

39

Στὸ ἴδιο θέμα

Ἔστεκε κοντὰ στὴν Ἀγία Τράπεζα ὁ Ἀθάνατος Ἐρωτας μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀπὸ οὐράνια γλυκάδα. Μαζί του εἶχε τὴν φαρέτρα καὶ τὴ σῖτα ἐκείνη ποῦ ἐκέντησε τοῖ Ἀαρὼν τὰ στήθη.

*

Ἦτο προσεκτικὸς στὴν ὄψι ποῦ ἔχυνε τὴ λαύρα τῆς πίστεως ἀγνὴ καὶ δυνατὴ καὶ στὸν ὕμνον, ποῦ μὲ ἤχο σεμνὸ καὶ ἥσυχο διαλαλοῦσε τῆς ψυχῆς τὴν ὠραία ἀγνότητα.

*
**

Ὁ λειτουργὸς στὴν Ἀγία Τράπεζα βάζει

Τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, ἔγραψεν ὁ Σολῶμος ἐν Κρεμῶνῃ μεταξὺ τοῦ ἔτους 1813 καὶ τοῦ 1816.

τὰ χεῖλη γιὰ τὸ φιλὶ καὶ τόσο ἦτο θερμὸ ποῦ
ὁ Ἐρωτὰς γλυκὰ ἐχαμογέλασε καὶ τὸ πῆρε.

.*

Ἔπειτα: «Ὅταν ἀφήσης τὸ θνητὸ σῶμα
«στά μάγουλά σου θὰ σοῦ τὸ δώσω ἐγὼ ὁ
ἴδιος» εἶπε, ἔφυγε καὶ πῆρε τὸ φιλὶ στὸν Οὐ-
ρανὸ.

40

Στὸ ἴδιο θέμα

Ἄνοιξες τὰ χεῖλη στὸ μυστικὸ Ὕμνο ποῦ
καλεῖ ἐδῶ κάτω τὸν Αἰώνιον Ὑῖον, τὸν ξανά-
λεγε θαυμάζοντας ὁ ἥλιος καὶ θερμότερα ἀ-
κτινοβόλησε.

.*

Σιωπηλὰ, προσεκτικὰ τὰ ἄστρα αἰσθάνοντο
μελωδία τοῦ μυστηρίου τὸν ὕμνο. Ἔπειτα
καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλόφωτοι ἀτελείωτοι κόσμοι, τὸν
ἀνέδιναν στὸν ὑπέρτατο θόλο.

.*

Τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἀτελείωτο βαθὺ δοξάρι ἀ-
πὸ παρθενικὴ γαλήνη χαμογελοῦσε, καὶ ποτὲ
στὸν κόσμον δὲν ἐφάνηκε ζωηρότερον.

.*

Καὶ τότε μόνο, ποῦ στὸ ἀπέραντο κενὸ,
στὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἔξαφνα ἐδοκίμη τὸ ἀ-
γνωστο βάρος τῶν Οὐρανῶν καὶ τοῦ Ἥλιου.

41

*Εἰς ἔπαινον ἐγὼς κατασκευαστοῦ
ὀργάνων τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας.*

Μόλις σὲ εἶδε ἀπ' τὸ θρόνον τῆς ἡ Οὐρα-
νία, πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσῃς τὸ ἔργο, νὰ τῆς ἀ-
νοίγεις τὰς ἀγκάλες σου, βγήκε ἀπὸ τὰς ἀπει-
ρες ἀχτῖνες, ὅπου εἶχε τὸ θρόνον τῆς, περνῶν-
τας τὸ μεγάλο καθάριο θόλο.

Διαγωνίζοντο τὰ ἄστρα μὲ τὴ λάμψι καὶ
τὴν ἁρμονία, ἐνῶ ἐπρόβαινε ἡ Θεὰ, τὴ πλεόν
θεία ἁρμονία, ποῦ γροικοῦσε στὴν ἀπαλὴ καρ-
διὰ ἐμενε ἐντυπωμένη.

.*

Ἔπειτα σὲ ὅς κατέβηκε ἡ μεγάλη θεὰ μὲ
ἀμβρόσιο φίλημα στὴν καρδιά σου ἐτύπωσε
τὴν ἀρχέτυπο αἰώνια ἰδέα τῶν ἀστέρων.

.*

Καὶ σὺ ἔκαμες τὸ σοβαρὸ ὄργανον νὰ ὑψώ-
ναι τέτοια μεγαλοπρεπῆ ἁρμονία στὸ Θεὸ, ποῦ
κάθε ἄστρο ἀκούει καὶ τὴν ἁρμονία του χάνει.

42

Τὸ τριαντάφυλλο

(Μὲ ὑποχρεωτικὰς ρίμες)

Ὅταν στὸν οὐρανὸ ἐπρόβαινε ἡ ἐσπέρα,
μάννα σπλαχνικὴ τῶν στοχασμῶν καὶ τῆς ἀ-
γνῆς ἀγάπης, μπῆκα σὲ κλειστὸ μυρωδάτο
ἀνθῶνα, κοντὰ στὸν ποταμὸ.

.*

Κι' ἐκεῖ μὲ προσοχὴ θωρῶ τὸ τριαντά-
φυλλο ποῦ τὰ πρωτεῖα ἔχει ἀνάμεσα στὰ ὤ-
μορφα ἄνθη, ποῦ ἀκόμα τὴν ἐρωτικὴ κοκκι-
νάδα τοῦ κόρφου δὲν εἶχε φανῇ στὸ ἀπληστο
μάτι.

.*

Ὁ Ζέφυρος μὲ ἀπαλὸ φτερούγισμα, καί-
δεύει τὸ παρθενικὸ κλωνὶ καὶ ἐκεῖνο, ποῦ θέ-
λει ν' ἀνοίξῃ καὶ φοβεῖται, σαλεύει τὸ κεφάλι.

.*

Ἀνοίγεται τέλος, σὰν ἐρωτεμένο χεῖλι γιὰ
πρώτῃ φορὰ καὶ γλυκὰ χρωματίζεται ἀπὸ τὸ
πόθο γιὰ νὰ ἀνοίξῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠ. ΔΕ—ΒΙΑΖΗΣ

* ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ *

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΝΙΕ

Εἰς τὸν Ἑλληνογάλλον ποιητὴν Ἀνδρέαν
Σενιὲ ἀπεφάσισαν οἱ ἐν Γαλλίᾳ θαυμασταὶ του
νὰ ἱδρύσουν πρωτομὴν ἐν Παρίσι καὶ ἐν Ἀ-
θήναις. Συνελέγη τὸ ἀναγκαῖον ποσόν, ἀφι-
κνεῖται δὲ προσεχῶς ὁ Ἀνατὸλ Φράνς ὅπως
συνεννοηθῇ μετ' ἐπιτροπῆς Ἑλλήνων ποιη-
τῶν περὶ τοῦ καταλλήλου χώρου διὰ τὴν ἱδρυ-

σιν. Ὁ Σενιὲ εἶχε γεννηθῇ τῷ 1792 ἐν
Κων)πόλει ἀπὸ πατέρα Γάλλον καὶ μητέρα
Ἑλληνίδα, ἐκ Κύπρου καταγομένην. Ἡ παῖ-
σις του ἐλεγειακὴ καὶ εἰδυλλιακὴ ἦτο μία
ἀπῆχῃσις τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήν. πνεύματος,
ἀνέφλεξε δὲ τὸν Γαλλικὸν φιλελληνισμόν ἐν ἡ-
μέραις κρισίμοις διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὰ φιλε-
λεύθερα αἰσθήματά του τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν
λαϊμητόμον κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν.